

БОРВА

Сурва, сурва година
Весела година!

Животъ и здраве до година
До година, до амина!

Въ освободената Родина!

БОРВА

PUBLISHED BY BULGARIAN NATIONAL FRONT, Inc.

JANUARY 1967

Б О Р Б А

В О Р В А

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. BOX 1204 Grand Central Station, New York, N.Y. U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 16, брой 1.

Януарий 1967 год.

Н О В О Г О Д И Ш Н О П Р И В Е Т С Т В И Е

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ

Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

За двадесетъ е трети път българскитѣ емигранти, прѣснати въ разнитѣ страни на свободния свѣтъ, посрещнаха и тази година, далечъ отъ Родината, Нова Година и Рождество Христово.

Презъ дългитѣ години на нашето емигрантство, главната ни задача бѣ, да направимъ всичко което ни е възможно въ подкрепа на нашиятъ народъ въ борбата му за освобождение отъ комунистическото робство.

Трудноститѣ, съ които имахме да се справимъ въ миналото и които ни предстоятъ и за въ бъдеще, до когато емигрантството ни ще продължава не бѣха ине ще бѣдатъ малко. На почти всички отъ несъ работниятъ день езапълненъ съ изкарване всѣкиденевната прехрана, но за да се продължава борбата трѣбваше да се отдѣлятъ много часове отъ почивката, много средства отъ и безъ това оскѣднитѣ ни възможности. За честъта на всички членове на нашата организация, ние изпълнихме нашиятъ дългъ, направихме всички, възможни жертви и посрещнахме Новата Година съ чисто чело-Българскиятъ Националенъ Фронтъ остана непоклатимъ на своитѣ позиции!

Правейки разборъ за дейността ни презъ миналата година, държейки смѣтка и за многото години преди това, ние виждаме, че докато до сега на първо мѣсто е стоялъ въпросътъ, какъ да се спечели общественото мнение на Запада въ полза на нашата антикомунистическа борба, за утрешниятъ день другъ въпросъ излиза на първо мѣсто - въпросътъ, какъ да се справимъ съ засилващата се комунистическа пропаганда въ чужбина, ръководена и плащана отъ София срещу българскитѣ емигранти по цѣлиятъ свѣтъ.

Ние можем да кажемъ, и резултатитѣ го потвърждаватъ, че нашата дейность дад. очакваното до сега. На Западъ ние вече имаме много искрени и влиятелни приятели и много симпатизатори отъ най-различни срѣди на обществото. Тази наша дейность, за спечелване факторитѣ, влияещи на общественото мнение на западнитѣ демократични страни ние ще продължимъ съ още по-голѣмо усърдие. Отъ друго страна, ние ще трѣбва да обърнемъ още по-голѣмо внимание на надигащата се комунистическа пропаганда и опасность въ западнитѣ страни и засилимъ нашитѣ удари срѣщу червената агресия.

Преди години комуниститѣ даваха видъ, че игнориратъ българската емиграция, че за тѣхъ тя представлява "безотечественици", "загубили Родината си криминалисти" и пр. Български емигранти бѣха за тѣхъ само пратенитѣ отъ тѣхъ въ чужбина агенти или завербуванитѣ шпиони. Въ момента, обаче, когато българскитѣ комунисти успѣха да излъжатъ западнитѣ страни, че иматъ намѣрение да се "демократизиратъ" и Запада започна да имъ прави грамадни концесии, българскитѣ национални емигранти станаха много интересенъ обектъ за тѣхъ! Тѣ видѣха опасността да бѣдатъ разобличени въ тѣхнитѣ хитри намерения въ присвоването на милиони долари отъ Запада, и затова по раншното игнориране се обръща днесъ въ една активна и жестока война срещу българската емиграция.

Борбата на българскитѣ комунисти срѣщу българската емиграция днесъ е насочена въ две направления:

Първо: да дискредитира тезата на българскитѣ национални емигранти, че режима въ България почива на сѣщиятъ авторитаренъ тероръ и че, режима въ България се "либерализира" и "демократизира".

Второ: пуснати сѣ въ ходъ всички възможни срѣдства, за да може да се съблазнятъ и подкупятъ слабохарактерни и нестабилни елементи между емигрантитѣ, като съ това разстроятъ националнитѣ организации. Мнозина емигранти се посещаватъ отъ изпратени отъ България лица или отъ персонала на комунистическата българска легация, въ чужбина. Шедро се раздаватъ представителства за вносъ на български стоки. Устройватъ се безплатни екскурзии до България, пущатъ се близки и приятели отъ Родината безъ дългогодишнитѣ формалности. Съ хиляди екземпляри се разпращатъ пропагандни комунистически вестници и списания безплатно и пр. и пр. Ако не успеятъ съ тѣзи срѣдства да неутрализиратъ нѣкой емигрантъ, то се търсятъ начини да бѣдатъ злепоставени и компрометирани чрезъ измами и лъжи, характернитѣ и идейно устойчиви люде.

За нашъ гордостъ, комуниститѣ не успѣха да убедятъ да се върне въ България или да стане тѣхенъ сътрудникъ или агентъ нито единъ отъ националнитѣ български емигранти, които се ползватъ съ името на идейно и морално обособена личностъ! Баланса на досегашната наша дейность презъ изтеклитѣ години е благоприятенъ и той е доказателство, че ние сме на правъ пътъ и че българскиятъ народъ може да бѣде сигуренъ, че ние ще изпълнимъ нашиятъ дългъ, неотсѣпчиво и праволинейно. Идеята, която ни вдъхновява, за една България-свободна, независима, социално справедлива, благоденствуваща и щастлива, е която ни обединява и сплотява въ борбата ни противъ поробителитѣ.

Съ тѣзи мисли и чувства и съ непоколебимата вѣра въ утрешниятъ пощастливъ день за България, день въ който правдата ще възтържествува и България отново ще бѣде свободна, азъ изпращамъ на всички наши братя и сестри въ Родината, както и на всички български емигранти, прѣснати по разнитѣ страни на свободниятъ свѣтъ, най-сърдечни поздравии и благопожелания по случай Новата 1967 Година и Рождество Христово.

Протоиерей Георги Недѣлковъ

Фортъ Уейнъ, Инд.

"А като видѣха звездата, тѣ се много
зарадваха съ твърде голѣма радостъ."
Матт. 2:10.

Отъ особено голѣмо значение за насъ е събитието, отнасящо се за мадрецитѣ и звездата. Следъ като сж видѣли звездата на истокъ, тѣ разкриватъ, чрезъ древни писания нейното значение и после отиватъ въ Иерусалимъ да търсятъ Царя, чиито раждане тя възвестила. Но нека се има предвидъ, че тѣхното пътуване, тѣхното лутане и търсене, протекло въ отсъствието на звездата. Нейната светлина ги огрѣва наново едва когато идватъ въ Витлеемъ. Така, че никакъ да не е чудно, че тѣ сж се "твърде много зарадвали" като видѣли звездата, както пише св. евангелистъ Матей.

Мадрецитѣ сж били на правъ пътъ и онова което звездата е възвестила е било почти готово да се разкрие предъ тѣхнитѣ очи, но все пакъ презъ всичкиятъ си пътъ тѣ преминали въ тъмнина и неизвѣстностъ. Кой знае какви мисли на съмнение сж преминали презъ тѣхнитѣ души и сърца презъ време на дългиятъ имъ и тежъкъ пътъ! Колко наивно е изглеждало да предприематъ такъвъ дълъгъ пътъ, безъ нищо да е сигурно. Но когато звездата се появила наново, тѣхнитѣ съмнение изчезватъ, защото иматъ вече знакъ, че сж били на правъ пътъ. Тѣ се радватъ, защото ще видятъ новородилиятъ се Царь, ще могатъ да Му поднесатъ своитѣ дарове, които сж изразъ на тѣхнитѣ вѣра и надежда въ Него!

Затога, отъ тогава и до днесъ, Витлеемската звезда е символъ на голѣма наша радостъ! За дълго свѣтътъ е очаквалъ да бѣде освободенъ отъ робството на умразата, жестокостта и грѣха. Мнозина сж живѣели безъ надежда, очаквайки нищо по-добро, освенъ жестокостта на тѣхното време, което имъ се поднасяло всѣки Божи день. Мнозина отъ нашата "модерна цивилизация" хора, търсятъ миръ или спокойствие на умоветѣ си, значение и смисълъ на своя животъ въ богатство и разточителство или пъкъ въ разнитѣ технически удобства, които науката ни предлата съ всѣкой новъ денъ. Но мадритѣ люде сега, както и въ миналото гледатъ на звездата и като видятъ въ нея идването на Спасителя, се радватъ!

Пѣсенъта на радостъ е пѣсенъ за Коледа, за Рождество Христово! Страдания, мъки, жестокостъ, неправди, болести и несполуки, тѣ сж винаги около насъ. Но когато звездата блѣсне за насъ, само когато нашитѣ надежди и твърда вѣра въ Христѣ, тогава, независима колко черенъ и тъменъ и билъ пътятъ ни, независимо и какви опасности лежатъ предъ насъ, ние сме сигурни, че Богъ е съ насъ и че Той никога нѣма да изостави Своето!

Сигурно мадрецитѣ сж били изненадани да намѣрятъ Младанеца-Христосъ въ яслитѣ на една така бедна овчарска пещера. Тѣ сж търсили царь и затога били спрѣли въ Иерусалимскиятъ дворець да питатъ за Него. Но по показанията на звездата, потвърдено после и отъ тѣхното откритие, тѣ сж били сигурни, че сж намѣрили Този, когото търсили. И затога радостта имъ е била велика!

Подобно нѣщо може да се случи и съ нашитѣ надежди. Често пѣти ние не знаемъ точно онова, което търсимъ. Ние искаме най-хубавото за себе си и за близки-тѣ си, но нова, което ние считаме за най-добро е извънъ достигаемото. За най-доброто въ живота ние само предполагаме, така както и мъдрецитѣ сѣ предполагали, че новородилиятъ се царь трѣбва да е въ палатъ. Понѣкога ние може да постигнемъ онова, за което сме се борили, но все пакъ не сме радостни и щастливи, както бихме очаквали. Тогава ние ще трѣбва да търсимъ показанията на звездата, за да може да се зарадваме! Защото живота не е нищо друго, освенъ рискъ на вѣра и пѣтя по който вървимъ е съ неизвестностъ. Въ едно нѣщо обаче, ние трѣбва да сме сигурни. Ако имаме твърда вѣра въ Христа и ако нашитѣ надежди прѣзъ тази нова година, както и прѣзъ всички времена сѣ въ Исуса, тогава тѣзи надежди ще се осъществятъ. Тѣ може да се измѣнятъ, но тѣ ще осъществятъ надминавайки всички наши очаквания. Дажи иако нашитѣ надежди сѣ незначителни предъ Божия замисълъ за насъ, даже и тогава Богъ ще стори повече за насъ, отколкото ние можемъ да си въобразимъ. Важното е да видимъ звездата! Твърдо, непоколебимо, постоянно и всеотдайно да върваме въ Бога, така както мъдрецитѣ сѣ вървали!

Пѣтешествието на мъдрецитѣ се свършило, щомъ като тѣ намѣрили новородилиятъ се Царь. Същото е и съ насъ! Независимо каква целъ имаме въ живота, независимо мо къде живеемъ, дали сме клети бежанци, нещастни емигранти или приютени като граждани на втора Родина, независимо каква може да бѣде професията ни, щомъ като имаме Исуса Христа въ сърцата си, идва края на нашето пѣтешествие въ тъмнина. Идва края на горчивинитѣ и отчаянията въ живота. Намирането на Христа е началото на радостенъ животъ за всѣкой човѣкъ! Ако ние диримъ Спасителя, тази звезда ни Го посочва. Ако нашиятъ животъ е пустъ и ние диримъ да го осмислимъ и изпълнимъ, тогава звездата ни свети, за да Го намеримъ. Ако ние сме обременени съ отъ грѣхове и търсимъ миръ и прошка, ние ще ги намеримъ пакъ въ Него. Ако ние търсимъ възвишенъ идеалъ, който да е достоенъ да отдадемъ дори и живота си за него, господарь на когото ние можемъ да служимъ безъ всѣкакво съмнение, отговора е пакъ въ Витлеемската звезда. Но ние трѣбва да търсимъ, да гледаме, да жадуваме, да се боримъ, да се стремимъ да я намеримъ!

Тѣзи, които сѣ се задоволили съ себе си, които питатъ за нищо повече освенъ храна, облекло и слава въ живота, тѣ никога не ще видятъ звездата и нѣма да намѣрятъ Царя на мира. Защото този Царь не ни задължава на вѣрноподаничество и преданостъ, но търпеливо ни чака да се отречемъ отъ злобата, завистьта, клеветата и всичко порочно. Той търпеливо ни чака да се отречемъ отъ лошиятъ си животъ, да потърсимъ и видимъ Витлеемската звезда. Ние трѣбва да се стемимъ да диримъ звездата, и най-вече да искаме да я видимъ. Ние трѣбва съ нетърпение да очакваме нейното появяване.

Тримата мъдречи, вѣроужени съ силната си вѣра, не намерили новородилиятъ се Царь въ палата на Ирода, тѣ не се отчаяли отъ далгото и трудно търсене. Тѣ черпили надеждата си отъ единъ нагледъ малък и незначителенъ стихъ отъ пророчествата и се отправили за Витлеемъ съ горещото желание да намерятъ Младенеца, за Когото тѣ нищо не сѣ знаели! Мисльта, обаче, която ги е занимавала сега е била "само да могатъ да видятъ звездата" за да се ориентиратъ. И затова, радостьта имъ е била "велика", щомъ като звездата се появила надъ тѣхъ.

Нека всѣки единъ българинъ разбере и повѣрва отъ сърце, че напредкъ въ живота, свобода на Родината, разбирателство между човѣцитѣ ще бѣде много по-лесно осъществими, само когато въ основата на на всичко което вършимъ влезе свѣтлината на Витлеемската звезда - нашиятъ Богъ!

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Заб. на Ред. - Протоиерей Георги Недѣлковъ е секретарь на Духовниятъ Съветъ на Свободната Българска Православна Епархия.

НОВОГОДИШНО ИНТЕРВЮ СЪ Д-РЪ ДИМИТЪРЪ ВЪЛЧЕВЪ.

По случай Новата Година, поискахме да узнаемъ мнението на Д-ръ Д. Вълчевъ — единъ отъ създателитѣ на Българския Националенъ Фронтъ — по нѣкои злободневни въпроси отъ общъ интересъ.

БОРБА.

Въпросъ: Какъ преценявате днешната свѣтовна обстановка, съ огледъ съдбата на нашия поробенъ народъ?

Отговоръ: Сензационнитѣ технически постижения на днешното "модерно" време" и свързатата съ тѣхъ свръхцивилизация, понижиха, споредъ менъ, културниятъ и нравственъ уровень на човѣшкитѣ общежития, като се отразиха пагубно и върху международнитѣ отношения.

Свѣтовната политика почива днесъ не вече върху всеобщо признати, задължителни нравствени норми, а се диктува за сега предимно отъ атомния потенциалъ и материалнитѣ възможности за съответно съперничество.

Показателно е въ това отношение, че мѣродавнитѣ свѣтовни фактори насочватъ сега усилията си не къмъ всеобща забрана и повсемѣстно унищожение на ядреното оръжие, а само къмъ сключване на договоръ за неговото "неразпространение", т.е. къмъ изрично легализиране на атомния монополъ, като изключителна привилегия на дадени свѣтовни "свръхсили".

На всички останали народи — малки итолѣми — се предоставя великодушно възможността да преподпишатъ единъ подобенъ "хуманенъ" пактъ, т.е. да се откажатъ чрезъ подписа си веднѣжъ за винаги отъ фабрикуването и притежаването на равностойни оръжия, предоставяйки отбраната и съдбата си всецѣло и безрезервно на волята и произвола на чужди сили.

Подобна паянтова санкция за международния редъ и миръ, особено при положение, че между неговитѣ "гаранти" се мадри атомно въоръжената до зѣби болшевишка свѣтовна агресия, е равносилна фактически на повратъ къмъ предисторическата епоха на юмручното право, па макаръ това модерно варварство да се крие днесъ задъ паравана на така нареченитѣ "Обединени Народи".

Всички тѣзи кроежи ипланове за новъ свѣтовенъ редъ, опрѣнъ на атомния монополъ, сѣ въпрочемъ колкото неестествени, толкова и неудържими и ще се укажатъ строени върху пѣськъ. Идва день — и може би дошелъ е вече — жотато вѣчниятъ инеугасимъ копнежъ къмъ богожеланата свобода за човѣка и народитѣ ще вземе връхъ и помете безъ остатѣкъ всички жалки построения е изобретения за увѣковѣчване на робството презъ ХХ вѣкъ.

Тогавя ще възкрѣсне и нашата българска свобода.

Въпросъ: Какъ се очертава положението въ България следъ последния конгресъ на Българската Комунистическа партия и виждате ли указания за положителни промѣни по вътрешно и външно политическа линия?

Отговоръ: Последниятъ конгресъ на управляващата комунистическа олигархия у насъ трѣбвало би да убеди и слѣпитъ, че всички приказки и очаквания за нѣкакво подобрене на положението, сѫ илюзорни, както впрочемъ е наивна по начаро и самата вѣра въ нѣкаква истинска еволюция на комунизма като система. Не само, че нѣма поменъ отъ сѫщинско либерализиране или демократизиране на режима у насъ, а всички произнесени речи, гласуванитѣ резолюции и съставътъ на ръководнитѣ партийни тѣла изрично възвестяватъ и недвусмислен вещаятъ засилване на тоталитарната партийна диктатура надъ цѣлия общественъ, политически, стопански, воененъ и културенъ животъ.

Открито и демонстративно се обяви сѫщо така още по-тѣсното обвързване на България за вѣчни времена въ стопанско, политическо и културно онтошение съ "братска", "велика", "непобедима" и ахъ! - така "безкористна" Съветска Русия подъ - наистина - "изпитаното" вече ръководство на вѣрния и заслужилъ предъ Москва "виденъ марксистъ-ленинистъ" и "пролетарски интернационалистъ" Тодоръ Живковъ. Какво чудно, че неговата безпрекословна послушностъ предъ съветскитѣ властелини озадачава и буди прикрити и открити недоволства дори всрѣдъ самитѣ комунисти въ България?

Въпросъ: Какво мислите за развитието на емиграцията ни и нейнитѣ възможности занаяпредъ?

Отговоръ: Нашата национална емиграция, макаръ ималка на брой и съ ограниченъ запасъ отъ проявени политически личности, поде навремето въодушевено, съ голи рѣце, борба срещу комунистическата тирания и за правилно освѣтление на чуждата общественостъ на нашитѣ български провлеми. Въ стрѣмния и трѣнливъ пътъ на тази борба ние трѣбваше да преживѣемъ много разочарования. Въмѣсто признание и поощрение, организиранатъ дейностъ и публицистика се сблъска съ предрасядъци инертностъ и неостъпчивостъ не само отъ страна на чуждитѣ страни, въ които намѣрихме подслонъ.

Липса на политически усетъ, пошла мнителностъ и дребнава завистъ покълнаха и всрѣдъ собствената емигрантска срѣда. Обезкуражителни прояви последваха и отъ страна на известни нашенски "фактори", които вмѣсто да изиграятъ обединителна роля, дерайлираха по пътя на лични амбиции и разлагане сѫществуващитѣ политически инициативи задъ граница. Трѣбваше се да преодолятъ освенъ това и външни подривни влияния, дирижирани по знайни и незнайни пътеки отъ Димитровския мавзолей въ София.

Появиха се и пародии на емигрантски "организации", сѫществуващи само на книга, чиято главна целъ бѣ да конкуриратъ и отричатъ наложили се инициативи съ цѣлостна политическа концепция. Въпрѣки всичко това, здравитѣ елементи на националната ни емиграция осанаха вѣрни на себе си и продължаватъ да изпълняватъ дълга си въ служба на България. Тази тѣхна дейностъ, колкото и скромна не ще остане напусто. Борбата трѣбва да продължава и тя ще продължи при всички условия, за да се съхранятъ искритѣ, отъ които единъ день ще пламне факела на свободата.

Не бива да се забравя, освенъ това, че нашиятъ опитъ въ изгнание и историята на днешната българска емиграция ще има да послужатъ единъ день като ценно указание за строителитѣ на утрешна България...

КОМУНИЗЪМЪ, ЛИБЕРАЛИЗЪМЪ И НАЦИОНАЛИЗЪМЪ.

Инж. Александър Н. Костовъ
Лосъ Анжелосъ.

Две могъщи системи на управление днесъ оформяватъ, направляватъ и слагатъ своя отпечатъкъ не само върху историческото и културно развитие на народитѣ, но също така и върху моралната стойностъ и качества на маситѣ и индивида. Тѣзи системи сѣ дотолкова универсални, всеобемащи и целесъобразни, че тѣ рѣководятъ или поне засѣгатъ съ своето влияние дори и най-незначителнитѣ клонове на човѣшкитѣ прояви. Преса, радио, телевизия, литература и изкуство съзнателно или въ нѣкои случаи несъзнателно, сѣ се поставили въ услуга за постигане на запланувани цели и подтикватъ човѣшкото развитие по предназначени пѣтища.

Материализмътъ е оснoвата на комунизма и на либерализма. Безидеенъ, безчувственъ, сивъ материализмъ, който не признава никакво друго право на индивида, освенъ правото му да произвежда и да консумира. Създава се една едноформена, еднообразна маса, обладана и зависеща напълно отъ низки подбуди, подтици и страсти. За членоветѣ на тази маса, висотата на мисълта, идейно въодушевление и жертвоготовностъ, безкористна служба и други високи морални и етични стойности сѣ замѣнени съ стремежа за консумация на по-голъмо количество по-добри продукти и притежание на по-голъми и по-люксови предмети.

Комунистическата система е базирана на предположението, че икономиката оформява обществото. Всичко зависи и е подчинено на производството, което отъ своя страна е зависимо отъ авторитарната супер-капиталистическа държавна машинерия. Аритметичниятъ сборъ на "храна" и "свобода" е една константна величина, опредѣляна отъ политбюрото. Когато едната се увеличава, другата се съответно намалява. Индивидътъ съ неговитѣ права сѣ пожертвувани въ името на имагинерното благоденствие на маситѣ. Човѣшко съмочувствие и гордостъ сѣ предрасъдици. Новиятъ свѣтъ се нуждае отъ нови хора. И комунистическитѣ функционери започнаха планираното създаване на новиятъ човѣкъ. На "превъзпитателния" имъ процесъ милиони човѣшки същества станаха жертва - избити, съ изкартени зѣби, изпотрошени кости или проядени дробове! Но целта е "велика" и оправдава всички средства. И когато тази целъ бѣде постигната и новото, осъзнато социалистическо общество създадено, рая на земята ще настѣпи. Рай, въ който една овчеподобна човѣшка маса овчедушно ще се радва на храна изрелища!

Срѣдствата на либерализма сѣ много по хуманни. Човѣкътъ е свободенъ, неговото право на индивидуализмъ признато до известна степенъ. Маситѣ трѣбва да бѣдатъ напълно задоволени. Стандарта на живота, въ материаленъ смисълъ, надминава всички познати мѣрки въ историята на човѣчеството до сега. Луксътъ въ който сѣ живѣли висшитѣ римски сановници въ времето на Неронъ е отдавна надминатъ. Но също така и културното иморално падение! Човѣкътъ е превърнатъ въ една превъзходна машина, която трѣбва да произвежда иконсумира.

Срѣдствата, съ които маситѣ биватъ държани въ това ембриологично състояние сѣ многобройни: милиони книги исписания, филми, телевизия, които сѣ пригодени да поддържатъ този стадий на развитие. Създава се единъ начинъ на "мислене", който се нарича нормаленъ. Всичко това, което би застрашило съществуващото състояние бива представено за "крайно", "екстремно". Преса и телевизия, като по даденъ знакъ, като глутница гладни вълци, се нахвърлятъ върху онѣзи, които не мислятъ по този "нормаленъ" начинъ и ги представятъ като налудничави клоуни.

Целта и на тази система е велика - създаване на световно правителство, начело на един обединен свет, в който спекулациите ще преуспяват безприпятствено, богатите ще стават още по-богати, силните още по-силни. Масите ще имат пълни stomasi, но човек надали ще знае защо живее!

Човешкият дух не може да бъде подчинен на никакви норми, не може да бъде държан в определени граници. Всъщност опит да се упражни натиск върху него, неминуемо поражда реакция, чиято насока и отражение трудно могат да бъдат предсказани. Навред по света днес може да се наблюдава, реакцията срещу двата главни днес съществуващи обществени строя. "Хулиганщината" в много страни взима застрашителни размъри. Властта, дори и в най-строг контролираните полицейски държави, не може да обуздае юношеските банди. Престъпността навсякъде се увеличава. Битници спят по улиците в Париж, пълнят площадите в Лондон и локалит в Ню Йорк. И ако дължината на брадите и косите бже мърка за индивидуализъм, то трябва да се признае, че техният индивидуализъм не надминават. Младешта се намира в безпътна, безидейност и безизходност.

Въ същото състояние се намира изкуството, художеството и литературата. Някои от съвременните архитектурни "постижения" на Запада ще останат като паметници на безпатието, в което се намираме, така както "Сталиновият" стил на Источа е вече символ на подтисничество. Неразбираеми художествени произведения и статуи, милиони порнографски бисери и книги допълват картината на нашето време.

Но наред с тези отрицателни прояви, навред по света проблява една идея, която е толкова стара, колкото и жизнеспособна. Националната идея за устройството на обществото се възражда, изниква наново! Замозабравили се диктатори и непоправими шовинисти в миналото дискредитираха тази идея, в опита да постигнат свой егоистични цели. Заинтересовани среди отождествиха завоевателните планове и расистки теории на Хитлера за национализъм. Войни от близкото и далечно минало, фактически продукти на шовинизъм, умраза и необуздани страсти, бже и все още биват представени за проява на национализъм. Но въпреки всички усилия на мощните левичарски среди, национализмът не бже унищожен.

Днес хоризонтите се проясняват. Станалите напоследък избори в Съединените Шати ясно говорят за събуждащ се национализъм. На отговорни постове биват избрани хора с подчертани национални разбирания и крайно критични към либерално-капиталистичните Ню Йоркски централи. Същото развитие, може би в по-малък масштаб, се забелзва и при последните избори в Германия. Там, след Втората Световна война на национализмът бже нанесен смъртоносен удар, представяйки го като синоним на нацизъм и предписвайки му всевъзможни престъпления. И въпреки неимоверно жестоката и силна пропаганда, националната идея си пробива път и ще има възможност да покаже истинската си стойност и да докаже своята жизнеспособност. Подобно развитие може да бже отбелзано също и в много други европейски държави.

В новосъздадените държави на Черният континент, националната идея е главният двигател за държавническо развитие. Нека се надваме, че събуждащите се национализъм не ще бже използван от демагози при преследване на лични домогвания. Дори и в страните зад Желзната завеса, националната идея печели почва. Изникването на "национални" комунистически групи може да се приеме като проява на националната идея при съответните тежки обстоятелства. Литературни прояви и списания, както и политически процеси дават също доказателства за национални брожения. Дори зад Бамбуковата завеса националната идея се засилва. В Индонезия националните елементи нанесоха непоправими поражения на марксистко-материалистичните среди около Сукарно и противно на всички левичарски теории, донесоха омиротворение в тази част на света.

Националното държавно устройство, предполага едно общество, изградено върху принципите на пълно зачитане и координиране на правата на всички негови членове. Класовата борба, която създава умраза, разпалва животински страсти и въ най-добрият случай облагодетелствува само една част от обществото, е реакционна проява от най-висша проба и трябва да бъде отречена, така както и недостойната експлоатация на човека от човека.

Национализмът не гарантира равенство на всички хора, но той ще гарантира еднаква възможност за развитие и прогрес на всички. Социални различия, естествено, също ще има. Да се твърди противното би било демагогия. Но всекиму ще бъде гарантирано едно минимално съществуване, отговарящо на човешкото достойнство. Различните професионални клонове на обществото ще се допълват взаимно и насочват своите усилия към намиране начин за постигане на максимални благоденствия за нацията и не ще изразходват своята енергия въ борба за политическо надмощие.

Но колкото и да са важни икономическите въпроси, стократно по-важни са въпросите свързани съ човешкия дух. Духът на отделните членове на нацията през вековете е създал духът на нацията, единствен и самобитен за всеки един народ. Този дух съдържа всички добродетели, създавани и предавани от поколения. Той съдържа култура, история и предания, традиции и обичаи. Той представлява корените на настоящето, дълбоко внедрени въ миналото и даващи благодетелни сокове за бъдещето. Нацията е вечна и ние сме само нейни временни представители.

Усъвършенствуване на нацията, защита на свободата и осигуряване на нейните възходи и благоденствие дава смисъл на човешкия живот. Хиляди са примерите от историята, които доказват, че любовта към нацията подклажда и поддържа най-високи прояви: саможертва въ най-висшата и форма, самоподчинение на егизма въ интереса на обществото, любов към ближния, съвършенна чистота въ мисли и дела. Младеш, възпитана въ национален дух става истинният градител на обществото, пазител и възпризнат радател на човешки добродетели. Такава младеш не влиза въ престъпни безплатици, а има подтик и цел, които я правят база за бъдещ прогрес и благоденствие.

Национализмът облагородява душата, възвишава чувствата и създава условия, при които индивидът да се издигне и служи на обществото, не въ предварително очертани граници под натиска на заплахата, но въ унисон съ своите желания и разбирания. Национализмът се базира на естествените качества вродени въ човека и създава благоприятна обстановка за тяхното развитие и облагородяване. Всеки народ, всяка нация е имала въ историята си моменти на упадък и поражение. Много нации са били поробвани и столетия държани под робство, като поробителите са унищожавали физически и покорявали духовно, но никога не са могли да унищожат националното чувство у поробените народи, неговото чувство за принадлежност към една нация и чувството на дълг за нейното запазване.

Че националната идея е вродена, нашето българско възраждане дава най-добър пример. Коя друга сила, освен силата на националната идея би могла да запази съзнанието на един народ въ продължение на петвековно робство? Тази идея не е била изкуствено създадена и поддържана съ постоянни повтаряния до втръсване, лозунги, слогани, агитки и реклами! Националната идея идва съ първите капки на майчиното мляко. Като идея тя е била винаги въ душата на българина, маждукала и е чакала да дойде времето, за да се разрастне въ огромният пожар през Априлското въстание. Националната идея не е била доктринерно изучавана, внимателно култивирана и разглеждана на митинги и събрания. Но тя е двигателната сила зад ентузиязма на Раковски, неуморимостта на Левски, творчеството на Иван Вазов и саможертвата на Кочо Честименски.

Не само българската история е изпълнена с имена на тачени национални герои. Полъ Ревиръ в Америка, Гарибалди в Италия, Кемалъ Ататюрк в Турция всички тѣ сж били раководени не отъ класови интереси и капиталистическо профитиране, а отъ любовъ къмъ народъ и отечество. Незавидната слава на диктатори, сатрапи и насилници ще ост не въ историята и тѣхнитѣ дѣла на вѣки прокълнати. Имената на "социалистически" строители, лауреати и стахановци ще се чуватъ, докато политбюрото измѣни своята политика, като остави известна възможность, по-късно евентуално тѣ да бѣдатъ "реабилитирани". Имената на милионери-капиталисти ще бѣдатъ толкова вѣчни, колкото тѣхнитѣ милиони, но вѣрността и признателността на нациитѣ къмъ заслужили свой синове никога не изчезва, а тѣхнитѣ дѣла оставатъ като примѣръ за подражание.

Силата на националната идея е въ естественото съчетание на индивидуализъмъ, безкористни пориви на човѣшката душа, стремежъ на свободниятъ човѣшки духъ къмъ по-високи морални и етически стойности. За жалость, не веднѣжъ тази сила и била използувана за постигане на цели, напълно противни на целитѣ на истинскиятъ национализъмъ.

Въ време на национално напрежение, най-често предизвикано отъ срѣди и причини нѣмащи нищо общо, дори противни на националнитѣ разбирания, властващитѣ клики, било то комунистически, авторитарни или либерално-капиталистически, използватъ вроденитѣ национални чувства, за да постигнатъ свойтѣ цели, а следъ това по най-демагогски начинъ дискредитиратъ националната идея и хвърлятъ върху нея вината за подклаждане на войни, шовинизъмъ и изтѣпления.

Национализъмъ не значи война, национализъмъ означава миръ! Мирно сътрудничество между всички нации, при зачитане на самобитнитѣ ценности и интереси, създава и гарантира най-благоприятнитѣ условия за национално развитие. Днесъ националисти отъ цѣлиятъ свѣтъ се отърсватъ отъ пагубното влияние на демагози материалисти и управляващи клики и заработватъ въ името на една всеобемаща недоктринерна идея - национализма, даваща възможность за индивидуално самобитно развитие.

Само тази идея може а спаси свѣта, тласканъ отъ материалистични течения къмъ регресъ и провала. Право на всѣка нация за самостоятеленъ животъ, право на всѣки народъ за национално самоопределение, зачитане на индивидуалнитѣ способности и стремежи на отдѣлни нации, мирно сътрудничество и творческо съревнувание въ интереса на общочовѣшкиятъ прогресъ - това сж целитѣ поставени предъ всички националисти.

Горди трѣбва да бѣдатъ тѣзи, които носятъ въ сърцата си кресталнитѣ национални идеи! Ние не може да не изпитваме удоетворение при факта, че днесъ многобройни доказателства потвърждаватъ правотата на идеитѣ, за които ние се боримъ отъ десетки години.

Това, обече, ни задѣлжава да бѣдемъ още по внимателни и готови всѣки моментъ да противодействуваме на пристѣпитѣ на материализма, откъдето и да идватъ тѣ.

XX

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

ЗАЛЕЗЪТЪ НА КОМУНИЗЪМА .

СТОЯНЪ СТ. НИКОЛОВЪ

Торонто, Канада.

Заслугата за доказване несъстоятелността на комунизма като теория се пада преди всичко на живота. Цялостното опровергаване на комунистическата концепция, отъ неумодимитѣ закони на живота отне всичкиятъ смисъл на теоритически спекулации, съ които нѣкога преди повече отъ едно столетие марксизмътъ обосноваваше неизбежното преминаване отъ така нареченото отъ него капиталистическо общество въ комунистически строй. Всички предвиждания, приети отъ материалистичната диалектика за научно установени, се разбиха въ действителностъ та. Фактитѣ презъ цялото столетие следъ комунистическия манифестъ на Марксъ и Енгелсъ тежатъ като надгробенъ камъкъ надъ учението имъ, започнало съ динамична деструктивна сила и удадено въ кръвта на жертвитѣ при още първиятъ му конструктивенъ опитъ. Но крайниятъ провалъ на комунизма се тласна главоломно не само отъ развоя на общественно-стопанскитѣ отношения въ свободния демократиченъ свѣтъ. Отвратяването на свѣта отъ потреснитѣ факти при всички опити за изграждане на комунистически строй нанесе също съкрушителенъ ударъ надъ комунизма.

Никоя друга политическа партия, освенъ комунистическата не би могла да подхвърли на масово избиване безучастни въ политическитѣ борби люде само за насилствено налагане волята на едно малцинство надъ цялъ единъ народъ. Възможно ли е да се върва въ демократизмъ на комунистическата диктатура следъ всички престъпления на комунистическата власт надъ беззащитния народъ въ завладѣнитѣ отъ комуниститѣ страни?

Известно е, че нѣма по-миролюбиви и по-трудолюбиви отъ сеячитѣ на хлѣба. Комуниститѣ и тѣхъ ги обявиха за народни врагове! За да подчини на партийната диктатура милионитѣ дребни собственици-земеделци-стопани, Съветскиятъ Съюзъ проведе пролетаризиране на селото съ безпримѣрно въ историята на човѣчеството масово избиване, депортиране и заточаване въ сибирскитѣ концентрационни лагери. Примѣрътъ на този комунистически садизмъ се последва съ неотслабваща жестокостъ отъ всички строители на комунизмъ въ свѣта. Гладъ, мизерия, изграждане, сж. всеизвестнитѣ последици отъ ограбването труда на земеделския работникъ.

На същата експлоатация отъ комунистическитѣ партии се подхвърлиха и фабричнитѣ работници. Нищожни надници, съ които работникътъ не може да задоволи и малка частъ отъ най-насъщнитѣ си нужди, срещу плувачи въ охолство и излишества партийни първенци.

Измислени отъ партията съревнувания, ударничества, изпълване и преизпълване на неизпълними норми и фантастични петъгодишни планове, заплащания на парче, отличия съ партийни ленти и значки и други принудителни въвличания на работничеството въ убивачи го съревнувания е рафинираната комунистическа система за експлоатация на трудящиятъ се народъ, каквато не познава и най-мрачната епоха на сръдновековието.

Обещаната на работничеството безкласова комунистическа държава се изпепели въ огъня на разпалваната отъ самото комунистическо учение класова умраза и борба.

